

Čo mi hovorí rieka

Ľadová prikrývka, ktorá ma pochovávala zaživa, začala pomaly mäknúť začiatkom februára. „Konečne,“ prebleslo mi myslou, keď sa ľadom prehnalo puknutie, a jeho predtým dokonalý povrch zohavila obrovská prasklina. Nepotrvá dlho a budem znova voľná, znova ma pohladia slnečné lúče. Znova uvidím ľudí. Och, ako mi len tí ľudia chýbali. Cez zimu som síce cítila ich prítomnosť, ale nemohla som sa ich dotknúť, pretože ľad ma vždy zastavil. Túto zimu bol voči mne nesmierne krutý a držal ma pod svojou mocou niekoľko dlhých mesiacov. V temnote. V chlade. Ale slnko znova naberá na moci. Bojuje proti ľadu a úspešne vyhráva. Cítim ako puká, jeho praskanie je melódiou pre moje uši. Cítim hrejivé objatie slnka. Dočkala som sa. Nastal môj čas...

Posledný kúsok ľadu proti mne bojoval ešte asi týždeň. Ale nemal šancu. Nikdy ma nedokáže udržať dlho pod kontrolou. Vždy mu ukážem kto je tu pánom. Ja. „Rúfus, prines,“ preťalo zrazu ticho. Nasledovalo tiché žblnknutie a moju hladinu preťal predmet. A po ňom ďalší. Mojim prameňom trvalo iba pár sekúnd odhaliť, čo sa to vnára do mojich vôd. Pes. Cítila som jeho nadšenie, keď objavil svoj konárik asi meter od brehu. Cítila som jeho vlhkú srst', jemný zápach, ktorý z nej sálal. Tak ako rýchlo prišiel, tak rýchlo aj zmizol. Rúfus sa pri mojom brehu otrepal od studených kvapiek, ktoré lietali všade naokolo, niektoré pristali aj na nohavičiach jeho pána.

Rúfusa som si pamätala, niekoľko zím dozadu so mnou býval. Spomínam si ako neskoro v noci, keď tma zahaľovala všetko do odtieňov čiernej, pri lesnej ceste zastavilo auto. Náhlivo z neho vybehla postava, ktorá sa hýbala tak rýchlo, až splývala s tmou. Rovnako rýchlo vybrala z auta Rúfusa, aj keď vtedy to ešte nebol Rúfus, a vyhodila ho vedľa cesty. Než som sa stihla nazdať, auto bolo preč. Ale Rúfus ostal. Nemal veľmi na výber. Bol iba malé šteniatko. A bol úplne sám. Teda nie úplne sám. Bola som tu ja. Aj keď som mu nemohla byť veľmi útechou. Stále som bola len riekou. Chránila som ho pred vysmädnutím a udržiavala som ho čistého, ale viac úžitku zo mňa nemal. Nedokázala som ho poškrabkať za uškom, ani mu šepkať milé slová. Na to som nebola stvorená...

Našťastie muž s červeným šálom na to stvorený bol. Zjavil sa asi jednu zimu po Rúfusovi. Vo vzduchu bolo cítiť, že sa príroda prebúdzá k životu. Stromy, ktoré mi robili spoločnosť dlhé roky, znova naberali na sile. Snežienky si predrali cestu cez sneh pri moste. Prišla jar. A v ten deň prišiel aj on. Videla som ho prvýkrát, ale hneď sa mi páčil. Šírila sa z neho láskavosť. A to bolo presne to, čo Rúfus potreboval. Samotného Rúfusa si všimol až po pár minútach, keď zostúpil bližšie ku mne. Pes ležal pri mojom brehu, pozorne sledoval prichádzajúceho muža a nepokojne sa vrtel. Nevedel, čo od neho čakať. Ale ja som tušila, že sa stane niečo dobré. Muž pristúpil až k nemu, kľakol si a vystrel pred seba ruku. Rúfus si obozretne pričuchol k mužovej ruke, a aj keď mu v očiach stále prevládala nedôverčivosť, jeho chvost sa pomaly začal vrtieť zo strany na stranu. Aj muž si to všimol a usmial sa. Rúfusovi ešte pár minút trvalo kým sa zbavil všetkej nedôvery. Potom ho však muž poškrabkal za uškom a Rúfus vedel, že žiadneho človeka už nebude tak ľúbiť.

Odvtedy sa Rúfus a jeho pán pravidelne vracajú. Rúfus sa zakaždým vykúpe v mojich prameňoch a následne sa vyvára v najbližšej hline. Muž ho každý raz za to pokarhá, ale úsmev mu pritom neopúšťa pery. Rúfus bol konečne šťastný. A aj muž s červeným šálom bol šťastný. Ja som bola rieka, takže ja som niečo také ako šťastie necítila. Ale to, ako mi pokojne žblnkotala hladina zakaždým, keď som ich videla, sa k šťastiu rozhodne približovalo.